

PREMA VISOVCU I NATRAG

Janko Bubalo

Sve kovitlac do kovitlaca.
Petlja do petlje. Raskrižja su tu
prava Blagodat! Jer, tu te goniči
bar za časak puste
da se obazreš i pogledaš
koliko ti mostova ostaje
da svoju nemoć mimoiđeš.
Makar kroz stoljeća
ni jedno vješalo prazno ne ostade,
tu galebovi,
nadleću i njih i sebe,
svojoj se strasti vesele.
Blagoslovljeni među letačima!
Samo od njihova jedrenja
plavetnilo još plavlje postaje

Ovdje ih nema! Ovdje
voda i povijest, zaljubljeni u sebe,
sve paleže, sve vihore tišinom poliše.
Visovac! Vidim: i sebe i mene nadvisuje.
I svojom tišinom i mirom Neslutnje.
Pa, kad se zagledah u kameni zdenac
(dno mu duboko pod jezerom miruje)
što nekad ga bijeli Oci u njem izdubiše,
i, za ostatak vremena mušmulom natkriše,
s gutljajem vode iz njega
razboljeh srce otajstvom postrojbe
onih što padoše, tu, na toj hridi
gdje sada Nezemlja počinje

AKrka se zagledala u se.
I, na svom stubištu prska, do bezumlja,
da kosti osvajača izbljuje.
Da sve, ko Nadsvijet, čisto i njeno postane!
Ko sunce, okrunjeno njezinim suzama,
dok lijega u vrtlog njenih slapova.
Pa, tako. Siđoh, za čas, sa zemlje
i uspeh se nada se,
u neponovljivosti,
za koju nisam znao
dok me ove ljepote ne prožeše. A,
još i sad me Gospa, bosanska, negoriva,
iz visovačkog čudesnog snovišta
starim otajstvom proniče